

NGB artikel 5-7

Het gezag van de Bijbel

1 Geest

2 geloof

3 genoeg

Gemeente,

Onze jongeren zullen dat wel weten van school. Canoniek. Zo noemen we de Bijbel. Dat wil zeggen: gezaghebbend. Want canon heeft te maken met lineaal. Of als dat je meer zegt: met waterpas. Als je wilt weten of iets recht staat, recht gebouwd is, dan leg je er een lineaal naast of de waterpas op. Dan zie je of het echt recht is. Want je gaat ervan uit: die lineaal is recht, die waterpas deugt. Als die lineaal aangeeft dat je getekende lijn krom is dan zeg je niet: o die lineaal deugt niet, ik zal hem even verbuigen. Nee, die lineaal, die waterpas deugt, die is zuiver, daar ga je van uit. Dan deugt jouw lijn niet of jouw metselwerk niet. Zo is de Bijbel canoniek. Als lineaal of waterpas. De Bijbel is Goddelijk, zuiver, recht. Heeft gezag. Dan gaan we ook in het spoor van de Heere Jezus. Hoe Hij met de Bijbel, toen alleen het Oude Testament omging. De Heere Jezus heeft het over het oude Testament als gezaghebbend. Wat de Schriften zeggen is voor Hem het eind van alle tegenspraak. En als Jezus een woord van David of Jeremia aanhaalt, zegt Hij: zoals de Geest gezegd heeft. Dus niet maar mensen, een David of een Jeremia, maar: de Heilige Geest heeft het gesproken. Voor Jezus was het Oude Testament, de Schrift, van God, gezaghebbend, canoniek. “Wij geloven zonder enige twijfeling al wat daarin begrepen is.”

1 Geest

Maar, hoe kom je tot dat inzicht? Hoe krijg je iemand tot die overtuiging? En als je er zelf aan twijfelt, wat dan? Artikel 5 noemt dan drie oorzaken waardoor de kerk gelooft dat de Bijbel de waarheid is, gezaghebbend is. De belangrijkste reden staat in het midden: en dat vooral omdat de Heilige Geest getuigenis geeft in onze harten dat zij van God zijn. Daar zorgt de Heilige Geest voor. Op die manier dat je kunt zeggen: de Bijbel is de zon. Die is helder en fel genoeg van zichzelf. De Bijbel straalt het uit dat Hij Goddelijk is. Helder als de zon. Maar een blinde ziet de zon niet. Dat is niet omdat de zon niet fel genoeg zou zijn, maar aan zijn ogen. De Bijbel is duidelijk genoeg dat hij Goddelijk is, maar wij zijn blind van nature. Maar de Heilige Geest opent onze ogen. Zodat wij het zien. Wat is de Bijbel zuiver, Goddelijk, waarachtig. Het gaat om Woord én Geest.

Wat is dat ontdekkend en heerlijk voor jezelf. Ontdekkend want dat betekent: van mijzelf kan ik altijd weer vervallen tot twijfel en ongelooft. Al ben ik jarenlang een kind van God en avondmaalganger, ineens kan die twijfel gaan knagen: ja, maar is het eigenlijk allemaal wel

waar? Kan dat wel: Jona in een vis? Is het wel gebeurd: de zondeval en daarvoor was de dood er nog niet. Niemand is er te goed voor. Wat kun je jezelf tegenvallen! Dat ook jij, ook u, ook ik met zulke twijfels kan komen te zitten. Nee, ook daar en ik niet te goed voor. Maar heerlijk: de Heilige Geest overtuigt van de Bijbel als Gods Woord. Hij, Die de Bijbel schreef. En als Hij in mijn hart werkt, dan trekt het op elkaar aan: De Bijbel en mijn hart. De Geest trekt naar de Geest. Hij doet dat! Dwars door alles heen, al word je door je opleiding tot de grootst mogelijke twijfel gebracht: de Heilige Geest breekt erdoor en leert je het weer vast geloven. Hij doet dat!

Dat betekent naar anderen toe dat ik niet heb te overtuigen. Dat zou ik wel eens graag willen. Dat ik een ander zou kunnen overtuigen: schaakmat zetten. Als je dit en dit leest en goed bedenkt, nou dan zie je vanzelf dat de Bijbel waar is en die ander heeft er niet van terug. Zouden wij fijn vinden: wij winnen de discussie. Zo doet God het niet, zo wil Hij het niet! Wij moeten niet sterk worden met ons overtuigen, maar kwetsbaar met ons getuigen. Getuigen wat de Bijbel voor ons betekent, hoe en wanneer de Bijbel ons overwon en inwin, hoe heerlijk en goud die Bijbel voor ons is. Getuigen. En bidden tot de Heilige Geest. En wat ontbreekt het mij vaak aan getuigenis, aan innerlijke drang en vervulling om goed van de Bijbel te spreken. Aan de bereidheid om me kwetsbaar op te stellen en me desnoods uit te laten lachen om klem te laten zetten.

De Heilige Geest overtuigt ervan dat de Bijbel Goddelijk is, canoniek, lineaal en waterpas.

In de tweede plaats heeft ook de kerk daar een taak in. Een plaats in. Om het ons door te geven. Zodat we van jongs af aan het krijgen aangereikt: de Bijbel is Goddelijk. Zodat dat zich vastzet in ons geweten. De kerk zou ook nooit anders mogen doen ook. Zou daarin éénstemmig moeten zijn. Wie zegt dat de Bijbel niet canoniek is, niet Goddelijk is, die hoort in de kerk geen spreekrecht te hebben. Die moet of zelf zijn ambt neerleggen of die moet het ambt ontnomen worden. Bid voor een kerk die dat niet doet en waarin die eenstemmigheid niet is. Maar al zou heel de kerk zeggen dat de Bijbel een fabel is, dan zou de Heilige Geest mij nog laten geloven dat de Bijbel Goddelijk en canoniek is.

In de derde plaats kun je wel wat dingen noemen die geen bewijs zijn, maar te denken kunnen geven. Hulpmiddeltjes kunnen zijn. Ook in tijden van twijfel. Steuntjes aan de zijkant. Zoals de gedachte dat de Bijbel het Boek dat is zo de mens vernedert, dat de mens, onszelf, zo zondig en strafwaardig verklaart. En het Boek is dat God zo verhoogt en alles aan Hem toeschrijft. Het leven en de zaligheid. Geen Boek, geen religie die de

mensen op het diepste vernedert en God op het hoogst verheerlijkt als de Bijbel. Dat moet wel van God zijn, want dat bedenken mensen zelf nooit zoiets.

Zoals de constatering dat de Bijbel, geschreven door verschillende schrijvers in zoveel verschillende tijden, toch één prachtig mozaïek is. Zo in elkaar past, zo één geheel is. Daar moet wel een Ontwerper achter zitten. Een Goddelijke architectuur.

En wat de NGB zegt: dingen die erin beschreven zijn, zijn ook gebeurd.

Soms eeuwen later, maar toch. De zondvloed: voorzien en gebeurd.

Uittocht uit Egypte, de ballingschap en de terugkeer eruit, de komst van de Messias: allemaal voorzien en gebeurd, al duurde het eeuwen. Dat het Evangelie naar de heiden zou gaan, de oorlogen hongersnoden en geruchten van oorlogen: ze zijn gekomen.

Geen bewijzen, want het ongeloof heeft overal wel een ja, maar of een tegenwerping op, maar het kan helpen. En vooral het kan het geloof oefenen. Want als dat allemaal voorzien en gebeurd is, dan zal er nog veel meer gebeuren. Want er is nog meer voorzien: over de toewending van het volk Israel tot Jezus, over de wederkomst en de nieuwe hemel en aarde, over God rijk in het nageslacht, over de persoonlijke gelovigen dat zij zullen aankomen en zullen bereiken de heerlijkheid. Dan zal dat ook allemaal nog gebeuren. Even zeker als die andere voorzieningen als gebeurd zijn.

Arnoldus Rotterdam zegt ervan: houdt dan die onvervulde voorzieningen bidden aan de HEERE voor, houd Hem Zijn Eigen Woord voor, biddend, smekend, pleitend. Schud de zak van Gods beloften voor Zijn voeten uit zegt Luther. Zoek onvervulde beloften op en bid ervoor, hoop erop, verwacht de vervulling. En als het lang duurt, houdt moed, blijf verwachten en twijfel niet. Dat is vaker gebeurd dat het lang duurde en totaal niet op leek, denk aan Noach, Abraham, en zoveel anderen. Maar toch is het vervuld. Blijf wachten, verwachten op de volkomen vervulling van al Gods beloften en woorden. Blijf vertrouwen dat de volle genieting van al Gods vervulde woorden komen zal. En weet daarbij dat ook Gods bedreigingen en oordelen uitkomen. Ook dat kan lang duren of lijken te duren, maar ze zijn gekomen en zullen komen. Babel zal vallen, de satan zal met al zijn aanhangers geworpen worden in de poel van vuur en sulfuur. Als je buiten Christus bent, denk dan niet, het zal wel, het lijkt er niet op, ik voel me prima, ik zie er niks van. Dat was voor de zondvloed ook zo. Beef, huiver, schrik als de Bijbel leest en je bent onbekeerd. Wat zij mensen in gevaar die zonder God en Christus leven. Wij dan wetende de schrik des Heeren, bewegen de mensen tot het geloof.

2 geloof

Als dat dan zo is, dat de Bijbel canoniek is, dan is het ook de Bijbel Die ons geloof reguleert, grondt en bevestigt, zegt het begin van artikel 5. Reguleren. Dat is misschien het beste terug te voeren op het Bijbelse beeld snoeien. Als je wilt dat een buxusboomje in een bepaalde vorm groeit moet je het snoeien. Want voortdurend groeit het weer alle kanten op. Wij ontvangen de Bijbel om ons geloof te reguleren te snoeien. Want mijn gevoel groeit daar steeds buiten uit, wildgroei, scheefgroei. Dat moet gesnoeid worden. Dat geldt voor de beleving en voor het leven van het geloof. Voor je innerlijke beleving. Die hoort te zijn zoals het Psalmboek aangeeft. Zo diep in schuldbesef, zo hoog in verlangen en vreugde in God, zo breed in klacht, haat tegen de zonde, liefde tot de wet, lof op de schepping, verlangen naar het oordeel en zelfs de wraak van God. Zoals de Psalmen zijn zo hoort mijn geloofsbeleving te zijn. Maar ik voel zovaak heel anders: dan voel ik mezelf zo slecht nog niet, of ik voel mezelf veel te slecht. Het Woord snoeit mijn beleving. Vult mijn beleving. HEERE, leer mij ervaren naar Uw Woord. Zo vol, breed, diep en hoog als de Psalmen zijn. Dat geldt dan ook het zingen van mijn geloofsbeleving, ook dat moet gereguleerd zijn door het Woord.

En dat geldt het leven van het geloof. Want ik vind soms dat iets geen kwaad kan en moet kunnen. En mijn levensstijl ontwikkelt zich en groeit in een bepaalde vorm. En dan komt de snoeischaar van het Woord. Als een lineaal zo recht en zuiver. Leidt het je af van de zorg voor je gezin? Leid het je af van je stille tijd en concentratie op God? Is het tegen de tien geboden? Tegen de voorschriften over de plaats en kleding van man en vrouw in de Bijbel? Vast u wel? En ik probeer zo graag mijn bestaande gewoonte en gedachte goed te praten. Dat het toch wel mag: zelfbevrediging, zwart geld, niet vasten, me kleden zoals ik wil en vind kunnen. Als de HEERE kent dan weet je van zulke strijd. En weet je ook dat je het verliezen moest. Het Woord snoeit mijn leven. Ik ga het toestemmen en erkennen en smeken: HEERE, buig mijn leven naar Uw Woord en niet andersom: geef dat ik nooit Uw Woord zal buigen naar mijn leven of beleving.

Om ons geloof te reguleren, te laten snoeien.

En om ons geloof te gronden. Te funderen, vast te zetten. Dan staat het ook stevig. Verworteld in de grond van het Woord. Dan staat het vast in stormen van aanvechting en beproeving. Niet gegrond op mijn gevoel. Want dat is zo bedrieglijk. Ik kan me dicht bij God voelen, maar het was gewoon mooie muziek die me ontroerde, meer niet. Ik kan me vandaag dichtbij God voelen en morgen heel ver weg, van Hem verlaten. Niet gronden op omstandigheden. Dat het zo goed gaat, dat er zoveel is om

dankbaar voor te zijn. Maar ook dat kan bedrieglijk zijn en als het anders is zou iemand dan geen kind van God kunnen zijn? Niet gronden op mijn levenswandel. Of ik een goeie dag gehad heb en dan heb ik geloofszekerheid, maar na een slechte dag twijfel ik weer. Niet gronden op één tekst die ik een keer kreeg, want waarom zou de duivel dat niet kunnen doen of gedaan kunnen hebben? Als ik mijn geloof daarop grond, dan kan ik mezelf bedriegen of ik kan een heel onvast geloofsleven hebben.

Wij ontvangen het Woord om ons geloof op te gronden. Het Woord, de Bijbel. Die Christus aanbiedt met Zijn bloed en Geest. Om te verzoenen de schuld om te vernieuwen mijn leven. Heb ik Hem nodig? Hij is gekomen om te zoeken en zalig te maken dat verloren is. Hij is gekomen om de zondaren zalig te maken. De beloften. Beloften van het verbond tot alle verbondskinderen gesproken: Ik zal maken dat gij in Mijn wegen zult wandelen en Ik zal hun ongerechtigheden nimmermeer gedenken. Ik zal u tot een God zijn. Ik zal over u uitgieten de Geest der genade en der gebeden. Beloften als: Die tot Mij komt zal Ik geenszins uitwerpen. Hij zal de nooddriftige redden die daar roept en die geen helper heeft. Indien wij onze zonden belijden het bloed van Jezus Christus reinigt ons van alle zonden. Daarop het geloof gronden. Dan staat het vast! En als ik niks voel en zie en merk en er niks van terechtbreng, dan verwortelen in het Woord. Heere, maakt U het waar. Daarin verwortelen: Heere, maak het waar, Heere, doe het om Uws Naams wil. Verworteld in het Woord in de beloften. Geground op het Woord. En als er dan een losse tekst bij komt is dat extra gunst en zorg van de Heere.

En we ontvangen het Woord om ons geloof te bevestigen. Zeg maar: te versterken. En om het geloof daarmee te bevestigen. Ook een bijbelse gedachte. Geloof moet gevoed worden. Versterkt worden. In de geloofskracht, de geloofsliefde, het geloofsverlangen, de geloofsvrijmoedigheid, geloofsverwachting. Want het geloof is geen kunstplant, die je wegzet en die maand na maand hetzelfde erbij blijft staan. Maar een echte, levende plant die zonder voedsel zonder water geven verlebt en glans en kracht en pracht verliest. Dan weet je de dingen nog wel, je weet wel dat je zondaar bent, je weet wel van het werk Christus, je weet wel van de wederkomst, maar je beleeft er zo weinig meer van. Omdat het niet gevoed is door het Woord. Het geloofsleven is net als het gewone leven wat dat betreft. Als je gezond bent dan heb je trek, als je ziek bent dan heb je geen eetlust. Daaraan merken moeders dat vaak bij hun kinderen: je bent vast niet goed want je eet veel e weinig je hebt er helemaal trek en dat past niet bij jouw.

Wat moet je dan doen? Wat zegt moeder dan? Jongen jij bent

ziek sla maar over met eten? Nee, dan zegt ze ja jongen je hebt wel geen trek, maar toch moet je eten hoor, juist nu moet je zorgen dat je er wat in krijgt anders wordt je nog slapper. Toch Bijbel lezen, juist dan. Tot voedsel voor het geloof.

3 genoeg

Daar is de Bijbel voor, voor gegeven. Omdat de HEERE ons wil geven een zuiver, gezond, een gegrond en vast, een sterk en krachtig geloofsleven. En daarvoor is de Bijbel genoeg. Dat zegt artikel 7. Want in de Bijbel is de wil van God volkomen vervat en alles om zalig te worden staat er genoegzaam in. Dus twee dingen. Het is volkomen, volmaakt, dus je mag er niets uit weglaten. En het is genoegzaam, dus je mag er niks bijdoen. In de Bijbel staat niets teveel en niets te weinig om zalig te kunnen worden. Alles wat wij schuldig zijn te geloven om zalig te worden staat erin. Daar staat dus dat wij schuldig zijn om te geloven. Wij horen te geloven. Dat de Bijbel Gods Woord is en door dat geloof te komen tot het geloof in Jezus Christus. Dat zijn wij schuldig. Dat beveelt de HEERE ons. Omdat Hij ons behoud zoekt, beveelt Hij ons te geloven. Heerlijk bevel! Daarmee betuigt God dat Hij ons behoud zoekt. Dat ook wij welkom zijn bij Christus. Hij beveelt ons zelfs om te geloven. Om door Zijn Woord zo te buigen voor Zijn wet en oordeel dat wij komen tot Christus om gered te worden, ons te laten redden. En je kan de Bijbel niet beter lezen dan met het gebed: O Heilige Geest geef dat het Woord mij tot geloof brengt. Daarvoor is het bedoeld en genoeg. Daarvoor staat er alles in. O Heilige Geest, laat het mij tot geloof brengen, breng er mij door tot geloof.

Want er is geen verontschuldiging voor onbekeerd zijn. We hoorden dat in artikel 2: dat de schepping en onderhouding van de wereld genoeg is om ons alle onschuld te benemen. God zal ieder mens erop aanspreken: waarom bracht de schepping u niet tot kennis van Mij? Waarom hebt u Mij er niet in gezien en leren kennen? Dat is schuld. Maar als je ook een Bijbel had. Dan is je schuld nog zwaarder. Geen verontschuldiging voor ongeloof en onbekeerd zijn. De Bijbel was volkomen en genoeg. Alles stond erin om Mij te leren kennen. Er is niets ergens dan om verloren te gaan met een Bijbel. Die de weg geweten hebben en niet bewandeld zullen met vele slagen geslagen worden. Niet te zeggen hoe erg. Erg vanwege God, Hij zal dubbel verongelijkt zijn en dubbel onteerd door je. Erg vanwege jezelf, want je zult het je nooit vergeven: ik wist het en toch heb ik eraan voorbij geleefd, o had ik maar. Erg vanwege de duivel, die zal sarren, nee maar, hoe kom jij hier, jij weet het toch wel beter, jij had toch een Bijbel en nou toch hier.... Met een Bijbel verloren gaan is zo erg, zo erg. En God zal alle schuld

alle schuld voor 100% op jouw, u mij leggen. Geen verontschuldiging. Och dat gij bekendet wat tot uw vrede dient..... Val de God van het Woord te voet.

De Bijbel, Gods Woord. Niets erbij, niets eraf. En ook niets verbuigen of verwringen zegt art 7 aan het einde. Dat kan onder invloed van allerlei factoren. Die het Woord verwringen en verbuigen. Dat kan door wat je van jongs af aan gewend bent geweest en gehoord hebt. Dat kan door wat een bekeerd iemand of iemand voor je grote achting hebt met grote nadruk wel eens heeft gezegd. Dat kan door wat je in een bekeringsgeschiedenis of een getuigenis leest. Dat kan door wat een lied dat je graag zingt voor tekst heeft. Dat kan door wat je eigen mening je als aannemelijk voorhoudt. Dat mag geen van allen het Woord verbuigen of verwringen.

Dat kan verwarring geven of valse gerustheid. Verwarring als het gaat om uitspraken als: bedekte schuld is nog geen vergeven schuld, zien is nog geen hebben. Denk erom hoor dat je nooit aan het Heilig Avondmaal gaat, je kan beter niet gaan dan jezelf een oordeel eten en drinken. Wat zegt de Schrift ervan? Valse gerustheid in uitspraken als: maar Jezus is toch voor iedereen gestorven, we zijn allemaal een parel in Zijn hand. Denk erom dat je aan het avondmaal gaat, want Jezus wil dat en heeft dat gezegd. Waar staat dat in de Schrift? Wie het ook zegt, hoevelen het ook zeggen, hoe goed het ook klinkt: wat zegt de Schrift? En als je je dat dan afvraagt: maar wat zegt de Bijbel dan, begin dan maar te kijken hoe de belijdenissen van de kerk het opvatten en zeggen. Laten die maar de tom-tom zijn voor je uitleg van de Bijbel.

Er zijn twee gevaren: Ten eerste dat we de leer niet zo nauw nemen. Maar het gaat om de gezonde leer zeggen de brieven van Paulus. Gezond. Als voedsel. En als het voedsel niet gezond is wordt je ziek. Daarom is de leer zo belangrijk. Het is het voedsel. Eenzijdig voedsel, vergiftigd voedsel doet veel kwaad aan je gezondheid. Verkeerde leer, misschien kun je dan nog wel echt geloven, maar het is scheefgegroeid en volgende generaties gaan er nog verder in door en wijken nog verder af. En kleinkinderen hebben een verwaterd Evangelie waar alle kracht uit weg is. Dat is een groot gevaar! In onze kerk het grootste denk ik.

En het andere gevaar is: dat ik de gezonde leer heb, en daarvoor sta en alles van weet, maar zonder leven. In een geestelijke dood. Dat is voor mezelf rampzalig en ik stoot er anderen mee af. Die zullen daar echt niet jaloers op worden.

Daarom het gedicht van da Costa.

Bij 't openslaan van 't Boek der boeken

Gedenkt, o kind'ren, dag bij dag,

Dat, wie dat Woord wil onderzoeken,

Geen eigen licht vertrouwen mag:

Geen eigen wijsheid zou hier baten,

Geen ijverig' arbeid hier volstaan;

Alle eigen wijsheid dient verlaten,

Een ander oog moet opengaan.

Voor dat ge u dan begeeft tot lezen,

Valt, kind'ren, valt uw God te voet,
Opdat een heilig, heilzaam vrezen,
Zich meester maak' van uw gemoed.
Vraagt, eer gij verder gaat, een zegen:
Vraagt oren, ogen en een hart,
En Jezus-Zelve kome u tegen
In dit Zijn Woord, bij vreugde en smart. Amen